

Wilma Hollander

*De zomer
van 1970*

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Huizen

Foto's voorzijde: © Nyul – Dreamstime.com

© Sellingpix – Dreamstime.com

Foto auteur: © Frits Hollander

De zomer van 1970

ISBN 9789462042667

© 2020 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2020 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form.

The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Beste lezeressen en lezers,

In deze roman neem ik jullie graag mee naar Herm, een piepklein eilandje dat onderdeel uitmaakt van de Britse Kanaaleilanden. Zodra ik er voet aan wal zette, werd ik overvallen door de haast magische sfeer die het uitstraalde, en eigenlijk besloot ik op dat moment al dat dit betoverende eilandje ooit de locatie zou worden van een nieuwe roman.

Net als in al mijn boeken heb ik ook nu weer geprobeerd de omgeving zo waarheidsgetrouw mogelijk te beschrijven. Dat geldt ook voor de geschiedenisfragmenten en zelfs voor de boeken die mijn hoofdpersoon Katie over Herm leest. Zoals altijd echter lopen fictie en werkelijkheid in mijn verhalen flink door elkaar. De knappe tuinman van Herm bestaat weliswaar echt – ik heb hem namelijk zelf ontmoet tijdens de Garden Tour – maar daarmee houdt iedere vergelijking met “mijn Hamish” dan ook echt op. De regel *iedere overeenkomst met bestaande personen en gebeurtenissen berust op louter toeval* is op deze roman zeer zeker van toepassing!

Voor mijzelf was het één groot feest om Katie’s verhaal te bedenken en op te schrijven. Het gaf me immers een perfect excuus om iedere keer weer even genietend door mijn fotoalbum te bladeren en weg te dromen in mijn herinneringen... 😊

Ik hoop dat jullie net zoveel zullen genieten als ik deed bij het schrijven, en wens je heel veel leesplezier!

Zonnige groet uit Kato Gatzea,
Wilma Hollander

Special thanks to my lovely friend

PAUL SHERMAN

author of *Where Seagulls Dare*

who so kindly allowed me
to use his name and book in Katie's story.
Thank you, Paul, and I hope to meet you in person
during one of your author's tours around Herm,
where I will sit quietly, listening to your voice
reading aloud the wonderful stories you wrote about
our beloved magical island

HERM

*Voor mijn zus Annemarie
ter herinnering aan onze reis
naar de Kanaaleilanden in mei 2019*

Zusjes werden zussen
Een oud verbond op nieuwe grond
En daar komt niemand tussen

© Elly Zuiderveld-Nieman

HOOFDSTUK 1

Herm leek in niets op de foto's die Katie ervan had gezien. Het kleine eiland waar de op en neer bonkende ferryboot in volle vaart op af koerste, was omgeven door donkere wolken en vertoonde geen enkele overeenkomst met het zonnige eiland dat de brochure had beloofd.

“Kan de boot wel aanleggen als het zo waait?” schreeuwde ze tegen Barend, die naast haar aan de reling stond en net als zij de koude wind en de regendruppels negeerde. De oude zeeman grijnsde. “Dat is wel te hopen. Als het niet lukt, moeten we weer terug naar Guernsey.”

“O nee, hè?” Katie kreunde. Het boottochtje van St. Peter Port naar Herm duurde slechts een halfuur, maar haar maag had nu al problemen met het gebonk en geslinger van de boot, veroorzaakt door de harde wind.

“Ik denk dat het wel gaat lukken,” zei Barend troostend. “Ze zouden de ferry niet hebben laten uitvaren als de haven onbereikbaar was.”

Katie slikte de misselijkheid zo goed mogelijk weg en focuste wanhopig op een vast punt aan de horizon. Ze had er vet spijt van dat ze ja had gezegd tegen Barends voorstel om samen met hem twee weken lang op het piepkleine Herm te gaan zitten, een eiland dat niet eens een eigen luchthaven had. Als hij er zo nodig nog een keertje wilde rondkijken omdat hij er in zijn jonge jaren een paar maanden had doorgebracht, dan was een dagtochtje vanuit Guernsey toch meer dan genoeg geweest?

Er was niets op Herm. Nou ja, bijna niets. Het had één

hotel, een paar vakantiecottages en volgens de brochures kon je er mooi wandelen. Daar hield het wel zo'n beetje mee op. Hoe ze zich daar twee weken lang moesten zien te vermaken, was haar echt een raadsel.

Barend gaf haar een por. "Kijk, daar is de haven al!" riep hij in haar oor.

De haven? Katie zag alleen maar een niet al te betrouwbaar uitziende stenen pier, die flink op en neer deinde. Of nee, de boot deinde natuurlijk, niet de pier. Moesten ze dáár aanleggen? Een roeiboot zou er nog moeite mee hebben, laat staan de uit de kluiten gewassen passagiersboot waar zij zich op bevonden.

Het geluid van de motor verstomde, en de slingerende ferry minderde vaart. Op de steiger doemde een magere jonge knul in een slobberige spijkerbroek op. Hij zag eruit als een schooljongen die nauwelijks zijn schooltas kon dragen. En dat knulletje moest de trossen van die grote boot gaan opvangen?

Katie beet zenuwachtig op haar lip. Haar moeder had gelijk gehad. Ze had nooit aan dit stomme avontuur moeten beginnen. Wat kon het haar nou schelen dat Barend zo heel graag nog één keer naar Herm terug wilde?

"Wat? Wil je met een onbekende ouwe vent twee weken op een of ander achterlijk eilandje gaan zitten? Een man die meer dan veertig jaar ouder is dan jij?" Haar moeder was bleek van schrik op de bank neergeploft toen ze het vertelde. "Katie, je bent niet goed wijs!"

En dat was ze waarschijnlijk ook niet, dacht Katie, terwijl ze met ingehouden adem naar de capriolen van het knulletje keek. Ze kon haar moeders schrik best begrijpen.

Zelf had ze ook niet meteen staan te juichen toen Barend het zo onverwachts had voorgesteld. Oké, ze hadden in de afgelopen jaren tijdens haar lunchpauzes best een soortement van vriendschap opgebouwd, daar op “hun” bankje aan de Nieuwe Waterweg, maar om nou te roepen dat ze dikke vrienden waren... Nee, dat ging te ver.

Goede kennissen, dat was een betere omschrijving. Ze kenden elkaar slechts van hun gesprekken tijdens haar lunchpauze, die ze als het even kon doorbracht op een bankje aan de Nieuwe Waterweg. Op een dag was Barend naast haar komen zitten, en zo was het begonnen. Hij was een sympathieke, oude man, die prachtig kon vertellen over zijn avontuurlijke leven, toen hij nog als zeeman van haven naar haven had gezworven. Nu woonde hij al jaren in een klein kamertje in een verzorgingsflat, waar zijn zoon en schoondochter hem hadden “opgeborgen” toen zijn vrouw overleed. “Dat was wel zo makkelijk voor hen,” had Barend schamper gezegd. “Hoefden ze niet iedere week meer langs te komen om te zien of Pa nog wel leefde.”

Ze kwamen al heel lang niet meer iedere week bij hun vader langs, wist Katie. Alleen op feestdagen en als hij jarig was, dan lieten ze hun neus een uurtje zien. Barend deed net of het hem niet kon schelen. Hij vermaakte zich wel, zei hij altijd stoer als ze vroeg of hij niet erg eenzaam was. De dagelijkse wandelingetjes van het stadspark naar het bankje op het oude havenhoofd waren het hoogtepunt van zijn dag. In het oude zeemanscafé aan de kade dronk hij graag een borreltje met andere oude zeebonken, herinneringen ophalend aan vroeger tijden, toen hun leven nog

spannend en de moeite waard was. En van de gesprekjes met haar kon hij heel erg genieten, dat zag ze wel aan zijn oplichtende gezicht als hij haar op haar bankje ontwaarde. Katie trok rillend de rits van haar dikke winterjack nog wat hoger op. Dit was wel even iets anders dan de heerlijk warme zomerse dagen waarover hij haar had verteld. Blijkbaar had de klimaatverandering hier ook toegeslagen sinds de laatste keer dat hij hier voet aan wal had gezet.

“Vijftig jaar...” hoorde ze hem naast zich glunderend zeggen. “Vijftig jaar sinds ik hier was, maar het voelt als gisteren. Het haventje is nog precies hetzelfde als toen. Kijk, daar staat de kar al te wachten, zie je dat? Die komt de voorraden ophalen die door de eilandbewoners op Guernsey besteld zijn. En de bagage van de vakantiegangers natuurlijk. Die wordt netjes voor ons naar de cottage gebracht.”

“Ik denk niet dat mijn rolkoffer het zou overleven als ik hem zelf over die steiger naar boven zou moeten trekken,” merkte Katie fronsend op. Nu ze vlakbij waren, zag ze pas goed hoe ruw de stenen van de pier waren. Halverwege was er een verbreding van betonplaten, waar inderdaad een tractor met daarachter een platte kar stond te wachten. Ze wees naar het hobbelige, omhooglopende stenen pad waar de pier op uitmondde. “Is dat de enige weg naar het dorp?”

“Welk dorp?” vroeg Barend opgewekt. “Er is hier geen dorp. En wees blij dat we in de haven kunnen aanmeren. Als het tij laag is, moet de boot bij de Rosaire Steps aanleggen, verderop aan de kust. De enige manier om daar te komen, is via de in de rotsen uitgehakte trappen.” Hij duwde

haar gehaast naar de opening in de reling, waar een van de bemanningsleden al stond te wachten om de passagiers van boord te helpen. “Kom mee, we mogen er zo af. Zodra die knul daar de trossen heeft vastgemaakt.”

“Waar is de loopplank dan?” Katie keek speurend de pier af.

“Er is geen loopplank, je stapt zo van de boot op de kade,” zei Barend.

“Maar het waait. De boot gaat op en neer. Er zit wel een meter tussen de boot en de pier...”

“Niet zeuren. Ze helpen je wel.” Barend stond al bijna met zijn koffer bij de opening in de reling, en er zat niets anders op dan hem te volgen.

“Beetje primitief is het allemaal wel, hè?” Een lange, slungelige Hollander, die ook in hun overnachtingshotel op Guernsey had gelogeed, dook naast haar op, een professioneel uitzierende rugzak meesjouwend. “Ik hoop maar dat de wind niet erger wordt in de loop van de dag, anders komen we niet meer terug vandaag.”

“Wij gaan niet terug,” zei Katie, haar lippen grimmig op elkaar geklemd. “Wij blijven hier.”

De man trok verbaasd zijn wenkbrauwen op. “O echt? Wat bijzonder. Hoelang blijven jullie dan? De meeste bezoekers hebben genoeg aan één dag. Dat is lang zat. Zo veel is er niet te doen op Herm.”

Nee, dat begon Katie zelf ook zo langzamerhand te vermoeden. “We blijven twee weken,” antwoordde ze somber. “En ik vrees dat het twee héle lange weken gaan worden...”

Het had zo'n goed idee geleken toen Barend met zijn voorstel was gekomen. Katie had net van haar baas te horen gekregen dat ze aan het eind van de week op straat zou komen te staan. "Ik heb een partnerschap aangeboden gekregen," had Rogier Ansemius met enige trots in zijn stem gezegd toen ze op de stoel voor zijn bureau zat, zich afvragend waarom hij haar bij zich had geroepen. "In Rotterdam. Bij een van de grootste advocatenkantoren van Nederland."

Ze had verheugd gereageerd, hem zelfs nog enthousiast gefeliciteerd met zijn carrière-boost. Het was immers gebruikelijk dat een topadvocaat zijn eigen medewerkers meenam naar de nieuwe firma als hij daarmee een partnerschap aanging. Rotterdam was niet ver. Een halfuurtje extra reizen zou voor haar geen enkel probleem zijn. Maar dat was niet waarom Rogier haar bij zich had geroepen. Hij nam inderdaad zijn voltallige personeel mee – op één na: zij, de algemeen juridische medewerkster die al acht jaar voor hem werkte.

"Ik vind het echt heel erg voor je," had de ellendeling nog met een uitgestreken gezicht beweerd. "Het kantoor in Rotterdam heeft een uitgebreide juridische afdeling, waar ze momenteel niemand nodig hebben. Ik moet jou dus helaas laten gaan. Omdat we aan het eind van de week al verhuizen, en het pand hier gesloten wordt, betaal ik je behalve de wettelijke vergoeding ook nog twee volle maanden salaris uit. Je kunt uiteraard ook meteen een werkloosheidsuitkering aanvragen. En je krijgt een mooi

getuigschrift van me mee, dat is het minste wat ik voor je kan doen.”

En dat was dat. Ze was zo boos geweest dat ze de bos bloemen die hij haar op haar laatste werkdag samen met het getuigschrift in de handen had geduwd, meteen in de prullenbak had gekieperd. Niet dat het enig verschil uitmaakte, maar het luchtte in ieder geval wel een klein beetje op om dat te doen.

Op diezelfde laatste werkdag had ze tussen de middag een beetje triest met Barend op het bankje gezeten, toen hij ineens had gezegd: “Zeg, nu jij de komende maanden toch niets om handen hebt, zou je best met mij een reisje kunnen maken. Als die baas van je je toch nog twee maanden doorbetaalt, heeft solliciteren geen haast. En mij doe je er een heel groot plezier mee. Ik wil dolgraag nog een keertje naar de Kanaaleilanden, naar Herm om precies te zijn, daar ben ik heel vroeger vaak geweest, maar in mijn uppie durf ik dat niet meer aan.”

In eerste instantie had ze zijn voorstel lachend afgewimpeld, maar na een paar dagen thuiszitten vloog ze al tegen de muren op. Barends voorstel werd steeds aantrekkelijker. Ze kon best een vakantie gebruiken om eens rustig te bedenken wat ze verder wilde met haar leven. De advocatuur hing haar al een tijdje flink de keel uit, en misschien was dit gedwongen ontslag wel een goed moment om een carrièreswitch te maken. Als Barend dat reisje nou zo heel graag wilde maken, en verder niemand had die met hem mee kon gaan, waarom zou ze hem dan niet dat plezier doen? Bang dat hij er bepaalde bedoelingen mee had, was ze niet. Hij was meer dan oud genoeg om haar opa te kun-

nen zijn, en bovendien kende ze hem goed genoeg om zeker te weten dat hij zo niet in elkaar zat.

En dus had ze hem een paar dagen later in het verzorgingshuis opgezocht, waar ze zich samen over de brochure hadden gebogen die ze even daarvoor bij het reisbureau had opgehaald. “Zo’n drie weken in totaal weg...” had Barend bedongen. “Herm heeft geen luchthaven, dus we moeten naar Guernsey vliegen. Daar blijven we dan een of twee nachten in een hotelletje om bij te komen van de reis. Kunnen we meteen de overtocht te regelen naar Herm, waar ik voor twee weken een leuke vakantiecottage wil huren. Een dag of wat voor onze terugvlucht varen we dan weer terug naar Guernsey. Als het stormt, wordt de ferry tussen de eilanden uit de vaart genomen, dus daar moeten we rekening mee houden.” Hij keek haar glunderend aan. “Nou, wat vind je ervan?”

Ze vond het prima, en ze hadden de reis meteen geboekt. Pas daarna had Katie de moed gehad om het haar moeder op te biechten. Celia was in alle staten geweest. “Hoe kún je zo iets nou doen?” had ze gejammerd. “Jij bent wel de laatste van wie ik zo iets zou verwachten. Je bent altijd zo verstandig!”

En misschien was dat juist wel haar grootste probleem, dacht Katie nu, terwijl ze dankzij de behulpzame ferrymedewerker met koffer en al veilig op de kade terechtkwam. Ze was haar hele leven al verstandig geweest, en wat had het haar opgeleverd? Een saai, alledaags leven met een baan die blijkbaar te onbelangrijk was om mee te verhuizen naar een groter kantoor.

Vroeger, toen ze nog geloofde in sprookjes, had ze ge-

droomd van een avontuurlijk leven met een knappe, jonge prins, maar avonturen waren er helaas nooit gekomen. De prins ook niet, al was ze meer dan eens in de veronderstelling geweest dat ze de ware had gevonden. De relaties die ze had gehad, waren echter allemaal op een fiasco uitgelopen – omdat ze nu eenmaal te saai en te onbeduidend was om een man vast te kunnen houden, laat staan een prins.

En daarom was ze op haar drieëndertigste nog steeds single, en ging ze samen met een bejaarde man die ze nauwelijks kende op vakantie naar een bestemming die blijkbaar hoog scoorde bij vijfenzestigplussers. Dat was haar tenminste al wel duidelijk geworden toen ze twee dagen geleden in Rotterdam op het vliegtuig naar St. Peter Port was gestapt. Op de giebelende stewardessen na was ze beslist de jongste passagier aan boord geweest. Talloze grijze koppies hadden haar omringd, gekleed in vrolijk gekleurde outdoorjacks, met aan hun voeten zeer degelijke en professioneel uitziende wandelschoenen.

Niet dat ze iets tegen wandelaars had, hoor. Integendeel, ze mocht zelf ook graag de paden op, de lanen in. Daar had ze zich erg op verheugd, deze vakantie. Lekker lange wandelingen maken langs de ruige kusten en hoge kliffen van Herm, en misschien ook een keer op het wat grotere eiland Sark, dat er vlakbij lag. Maar al snel na het begin van hun reis had ze haar verwachtingen bij moeten stellen. Barends bewegingstempo lag een stuk lager dan dat van haar, al was zijn conditie voor een man van zijn leeftijd nog best oké. Maar ja, h j was geen drieëndertig meer en dat was te merken.

Ze dook rillend nog wat dieper weg in de kraag van haar jack. Tot overmaat van ramp was het weer ook al niet wat ze had verwacht...

“Katie!” Barend moest schreeuwen om zich boven de wind uit verstaanbaar te maken. “Deze jongeman hier zegt dat we de sleutel van onze cottage moeten ophalen bij de receptie van het White House Hotel. De bagage kunnen we op de kar zetten. Die wordt rechtstreeks naar de cottage gebracht.”

“Oké. Op naar de White House,” riep Katie terug. Ze reed de koffer over de betonnen ondergrond van de kade naar de wachtende bagagekar, en hees hem met enige moeite erbovenop. Haar rugzak met haar laptop en andere persoonlijke dingen hield ze bij zich, dat vond ze prettiger. Ze had niet het idee dat iemand er hier op dit eiland mee vandoor zou gaan, maar je wist het maar nooit. Per slot van rekening was en bleef ze ondanks haar recente kleine verstandsverbijstering nog steeds een zeer verstandig meisje.

HOOFDSTUK 2

“Welkom op Herm,” begroette de receptioniste van het White House Hotel hen vriendelijk. “U treft het niet met het weer vandaag. Gelukkig ziet het er voor de komende dagen een stuk beter uit. Ik heb uw sleutels al klaarliggen. Als u deze formulieren even voor me wilt invullen...”

Katie liet het papierwerk aan Barend over en keek nieuwsgierig om zich heen. Het White House Hotel was een voormalig *country house*, dat in 1949 door de toenmalige eigenaars Peter en Jenny Wood verbouwd was tot een hotel. De restauratie van het oude, statige landhuis was het eerste van de vele projecten op het eiland die het echtpaar na het tekenen van het leasecontract had weten te realiseren. Dat stond tenminste te lezen op een plaquette onder een foto in de receptie van hoe zij de White House destijds hadden aangetroffen.

Het zag er inderdaad zeer verwaarloosd uit, maar daar was nu niets meer van te merken. Gelukkig hadden Peter en Jenny de oorspronkelijke bouwstijl zo veel mogelijk intact gelaten. Aan de buitenkant had het huidige hotel tenminste nog heel veel weg van het oorspronkelijke gebouw op de foto: een langgerekt wit huis met veel hoge ramen en halfronde erkers op de begane grond. De twee aangebouwde zijvleugels en het hogere middendeel – met een heuse torenkamer – hadden allemaal hetzelfde grijze puntige pannendak. De bovenkant van de erkers fungeerden tevens als vloer voor de balkons van de kamers op de tweede verdieping en waren afgezet met een opengewerkt

smeedijzeren hekwerk, wat de lichte en zonnige uitstraling van het hotel nog benadrukte.

En ook binnen waande je je meer in een oud Engels landhuis dan in een hotel, dacht Katie verwonderd. Ze had het gevoel terecht te zijn gekomen in een aflevering van Downton Abbey, en verwachtte bijna Violet Crawley met haar priemende blik en kaarsrechte gestalte in een van de comfortabel ogende stoelen rond de open haard te zien zitten. Eigenlijk best jammer dat Barend en zij voor een verblijf in een cottage hadden gekozen. Twee weken logeren in dit supermooie hotel zou ook wel heel gaaf zijn geweest.

“Ik laat u wel even door een van onze medewerkers met de quad naar de cottage brengen,” hoorde ze de receptioniste zeggen. “Het is niet ver lopen, maar met dit weer kunt u beter gereden worden.”

Een quad? Katie fronste haar voorhoofd. Dat was toch zo’n gevaarlijk open motoring op wielen waarmee waaghalzen door de bossen crosten? Hadden ze hier geen fatsoenlijke auto’s? Eerst al die tractor bij de haven, nu weer een quad... Waar was ze in hemelsnaam terechtgekomen? “Hamish is met een klein kwartiertje bij u, hij is nog even in de tuin bezig, zegt hij. Wilt u misschien iets drinken in de Monkbar terwijl u op hem wacht?” De receptioniste gebaarde naar rechts. “De ingang is daar, maar u kunt natuurlijk ook in een van de erkerzitjes bij het raam plaatsnemen.”

“Ik denk dat we de Monkbar maar eens gaan uitproberen,” zei Barend. “Ik ben wel toe aan een kop koffie na al dat geslinger op het water, wat jij, Katie?”

Ze was het helemaal met hem eens. Haar maag was gelukkig tot rust gekomen zodra ze aan wal waren gestapt, dus een kop koffie zou er nu wel weer in gaan. En iets erbij ook wel, dacht ze opgetogen toen ze de prachtig uitgestalde en heerlijk uitziende taarten op de counter van de bar zag staan.

Even later zaten ze aan een tafeltje bij het raam te genieten van hun koffie en een grote punt cheesecake. De Monkbar maakte deel uit van de bij het hotel horende Ship Inn, een wat eenvoudiger eetgelegenheid dan het chique hotel-restaurant. Het zag er in ieder geval wat gezelliger en informeler uit met veel hoge spiegels en een goed gevulde barkast. “Was de Monkbar er in jouw tijd ook al?” vroeg ze aan Barend, die met een tevreden glimlach op zijn gezicht om zich heen zat te kijken.

Hij knikte. “Jazeker, net als de Ship Inn, en zo te zien is er niet zo heel veel veranderd in al die jaren. Nou ja, het is allemaal flink gemoderniseerd natuurlijk, dat zie ik wel. Destijds stond er een houtkachel en de verlichting bestond uit olielampen. Ik hoop ook voor iedereen dat het sanitair inmiddels beter werkt dan toen, maar de oude kern van het huis, het ‘hart’ zal ik maar zeggen... Het hart is nog steeds volop aanwezig.” Hij zweeg en staaarde met een weemoedige glimlach naar de deur. “Best raar om hier weer te zitten. Ik verwacht ieder moment de Major en zijn vrouw te zien binnenstappen.”

“De Major en... Bedoel je dat echtpaar dat hier in 1949 kwam wonen toen het eiland nog helemaal verwaarloosd was?” vroeg Katie verbaasd. “Wat grappig. Heb je die echt ontmoet?”

“Natuurlijk. Het eiland is maar klein, en de Major en zijn vrouw werkten net zo hard mee als ieder ander die hier woonde of werkte. Of nee, ze werkten het hardst van allemaal.” Hij grijnsde ondeugend. “Je kunt je haast niet voorstellen dat ze tijd hadden om zes kindertjes te maken.”

“Zes? Jeetjemina.” Katie schoot in de lach. “Maar die zijn toch zeker niet allemaal hier op het eiland ter wereld gekomen? Ik neem aan dat ze voor de bevalling wel naar het ziekenhuis in Guernsey gingen.”

“De eerste twee waren er al voordat ze naar Herm verhuisden, maar de andere vier zijn wel degelijk hier geboren,” wist Barend te vertellen. “Penny, voluit Penelope, was hun derde kind en de eerste eilandbaby sinds honderd jaar. Haar ken ik ook. Ze kwam met haar vriendje Alan’s avonds vaak naar de Campsite. Daar was het altijd gezellig, met zingen rond het kampvuur en natuurlijk de nodige drank. Zij en Alan zijn een paar jaar later getrouwd. In 1980 hebben ze de lease van Penny’s ouders overgenomen en de inmiddels verouderde voorzieningen op het eiland flink gemoderniseerd. Een jaar of twaalf geleden hebben ze de eilandlease te koop aangeboden, en die is nu in handen van een stichting.”

“Nou, nou, je weet er aardig wat vanaf,” vond Katie, haar laatste hapje cheesecake wegwerkend. “Knap hoor, na al die tijd!”

Barend grijnsde weer. “Ik heb voor we vertrokken mijn huiswerk gedaan, wat dacht je dan? Dat ik me dat allemaal nog glashelder kon herinneren? Echt niet, ik was heel veel kwijt, maar Jenny Wood, de vrouw van de Ma-

jor, heeft ooit een boek geschreven over hun leven hier. Toen ik dat las, kwam het allemaal weer terug.”

“Wat gaaf. Dat boek wil ik ook wel lezen. Heb je het toevallig meegenomen?” wilde Katie weten en toen Barend knikte, voegde ze eraan toe: “Leuk. Ik ben heel benieuwd naar wat die Jenny en haar Major allemaal hebben meege maakt tijdens dat opbouwen.”

“Meer dan je denkt,” waarschuwde Barend. “Het eiland-leven is echt niet zo idyllisch als wij het ons graag voorstellen.”

“Dat geloof ik graag. Het lijkt mij...” Ze werd even afgeleid door een man van een jaar of vijfendertig die met een kletsnat trainingsjack nonchalant over zijn ene schouder geslagen net de bar binnen kwam lopen. Het eerste wat haar opviel was zijn lachende, gebruide gezicht, omlijst met lichtbruin, warrig haar waarin talloze regendruppeltjes schitterden. Hij droeg een felblauw, mouwloos T-shirt dat om zijn brede borstkas spande en een paar gespierde bovenarmen liet zien. Zijn goedgevormde, lange benen staken in een strakke, verbleekte spijkerbroek die zijn stevige dijen nog eens extra benadrukte. Het geheel zag er... bijzonder appetijtelijk uit.

“Nou, wat wilde je zeggen?” moedigde Barend haar aan.

“Eh...” Haar brein leek ineens last te hebben van een fikse stroomstoring, want alle circuitjes die ervoor moesten zorgen dat er iets zinnigs uit haar mond kwam weigerden dienst. Tot haar frustratie beende de man die daarvoor verantwoordelijk was met een brede glimlach op zijn gezicht rechtstreeks naar hun tafeltje toe.

“*Hi there!* Jullie zijn vast de nieuwe bewoners van Bramble Cottage.”

“Ja, dat klopt,” beaamde Barend.

“Mooi. Ik ben Hamish, de tuinman van Herm, en als jullie de koffie op hebben, breng ik jullie er even met de quad naartoe. Maar doe rustig aan. We hebben hier op het eiland zelden haast.”

“Dat komt goed uit, want die van mij is nog lang niet op, zoals je ziet.” Barend gebaarde even naar zijn kopje dat nog halfvol was. “Ik ben niet zo’n snelle drinker, maar misschien heb je zin om een kopje met ons mee te drinken?”

“Nou, daar zeg ik geen nee tegen. Graag.” Hamish liet zich meteen op de vrije stoel tegenover Katie vallen. “Een kop koffie gaat er zeker in. Ik ben de hele ochtend bezig geweest om een flink aantal struiken uit de border te verplanten. Het weer is er perfect voor, maar je wordt er wel nat van.”

Katie voelde haar wangen rood worden toen hij haar met zijn staalgrijze ogen ineens recht aankeek. Verbeelde ze het zich, of zag ze er een ondeugende twinkeling in?

Na een paar tellen wendde hij gelukkig zijn blik af en richtte zich tot Barend. “Jullie blijven twee weken, hoorde ik. Leuk, dan hebben jullie echt de tijd om ons mooie eiland te leren kennen.”

“Voor Katie is het de eerste keer, voor mij een weerzien,” vertelde Barend. “Ik kwam hier vijftig jaar geleden al. Toevallig zei ik net nog tegen Katie hier dat er eigenlijk maar heel weinig is veranderd vergeleken bij toen.”

“U beseft het misschien niet, maar voor ons is dat een heel

groot compliment,” zei Hamish lachend. “Er is echt veel veranderd sinds Penny en haar man het eilandbeheer overnamen, en nog meer sinds de Stichting aan het roer staat. Maar het belangrijkste uitgangspunt is altijd geweest dat de natuurlijke schoonheid van Herm niet mocht worden aangetast. Dus als u zegt dat er in die vijftig jaar eigenlijk niets is veranderd, dan is dat glansrijk gelukt, lijkt mij zo.” Hij pakte de koffiebeker die de aansnellende serveerster ondertussen voor hem had neergezet op en zette hem aan zijn mond om een slokje te nemen.

Katie’s ogen werden onweerstaanbaar getrokken naar zijn sensuele, volle en toch zeer mannelijke lippen, die zich om de rand van de beker sloten. Verward wendde ze haar blik af. Wat mankeerde haar? Het was niets voor haar om zo... zo fysiek te reageren op een man, laat staan op een man met wie ze nog geen woord had gewisseld. Ze hoopte vurig dat hij niets van haar verwarring zou merken, maar aan de spottende blik te zien die hij haar over de rand van zijn beker toewierp, was die hoop tevergeefs. Ze kreeg het er nog warmer van, en griste haar rugzak van de stoel naast haar om haar telefoon te pakken. Of een zakdoek. Of wat dan ook, om maar onder die blik uit te komen.

“En hoe ben jij op Herm terechtgekomen?” vroeg Barend, die blijkbaar niet in de gaten had hoe ongemakkelijk ze zich voelde.

“Ik? O, mijn moeder had hier vroeger als kind een paar keer met haar ouders gekampeerd. Ze kon daar heel enthousiast over vertellen, dus toen ik een advertentie zag waarin een fulltime eiland-tuinman werd gevraagd, heb ik

geen moment gearzeld.” Hamish glimlachte. “Ik ben opgegroeid in een klein dorpje in de Schotse Hooglanden en heb er gelukkig geen enkel probleem mee om op een afgelegen plek te wonen, want in de winter kan het op een eiland flink afzien zijn, hoor. Maar juist omdat het een eiland is, en ook nog eentje met een subtropisch klimaat, is de flora op Herm heel bijzonder. Om zoiets te mogen onderhouden en er nog voor betaald worden ook... Dat is voor iedere tuinman een droom, en voor mij dus eentje die werkelijkheid is geworden. Ik doe dit werk nu vier jaar, en het is fantastisch om te zien hoe iets waarmee ik in mijn eerste jaar ben begonnen, door de jaren heen tot volle bloei komt.”

Een tuinman? Geen wonder dat hij er zo gespierd uitzag en weinig last had van een beetje regen, dacht Katie, haar gezicht nog steeds veilig achter een zakdoek verborgen. Een buitenmens in hart en nieren, die graag met zijn handen in de aarde wroette, en ongetwijfeld de naam van ieder plantje en bloemetje wist... Zij was ook gek op de natuur, maar ze kon nog geen paardenbloem van klein hoefblad onderscheiden. Op de een of andere manier bleven plantennamen bij haar zelden hangen, ongeacht hoe vaak ze haar werden verteld.

Hamish goot enthousiast het laatste restje van zijn koffie naar binnen, zette de lege koffiebeker neer en stond op. “Oké, koffiepauze is voorbij, op naar de cottage.” Hij keek hen een beetje spijtig aan. “De grote quad is helaas ergens anders in gebruik, wat betekent dat ik maar één persoon tegelijk mee kan nemen, tenzij een van jullie op de achterbumper wil meeliften.”